

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2020 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Agata Makowska - Boniecka

Protokolant – sekr. sądowy A. K.

przy udziale Prokuratora – ---

po rozpoznaniu w dniach 25 i 28 września 2020 roku

sprawy:

1. **K. L., s. D. i K. z d. L., ur. (...) w C.**
2. **M. R., s. P. i I. z d. P., ur. (...) w B.,**
3. **P. E. (1), s. M. i M. z d. K., ur. (...) w C.**

oskarżonych o to, że:

1. w dniu 3 sierpnia 2019 r. ok. godz. 1:10 w C. przy ul. (...) przed lokalem (...)wspólnie i w porozumieniu oraz z inną ustaloną osobą, co do której materiały postępowania zostały wyłączone do odrębnego rozpoznania, działając publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego dokonali pobicia I. B. w ten sposób, że uderzali go rękoma po ciele, przy czym P. E. (1) dodatkowo uderzył I. B. szklaną butelką w głowę, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej głowy okolicy czołowej prawej, rany tłuczonej wargi dolnej w obrębie jej czerwieni i śluzówki, które to stanowiły naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni, przy czym z uwagi na przebieg zdarzenia, jak i charakter doznanych obrażeń pokrzywdzony był w sposób bezpośredni narażony na nastąpienie skutku w postaci naruszenia czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

2. w dniu 3 sierpnia 2019 r. ok. godz. 1:10 w C. przy ul. (...) przed lokalem (...)wspólnie i w porozumieniu oraz z inną ustaloną osobą, co do której materiały postępowania zostały wyłączone do odrębnego rozpoznania, działając publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego naruszyli nietykalność cielesną M. B. w ten sposób, że uderzali go rękoma po ciele

tj. o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

nadto P. E. (1) oskarżonego o to, że:

1. w dniu 3 sierpnia 2019 r. ok. godz. 1:10 w C. przy ul. (...) przed lokalem (...)wspólnie i w porozumieniu z P. W., działając publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego naruszył nietykalność cielesną P. M. w ten sposób, że uderzył go ręką oraz kopał po całym ciele

tj. o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

4. **P. W., c. W. i E. z d. S., ur. (...) w C.**

oskarżoną o to, że:

w dniu 3 sierpnia 2019 r. ok. godz. 1:10 w C. przy ul. (...) przed lokalem (...)wspólnie i w porozumieniu z P. E. (1), działając publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego naruszyła nietykalność cielesną P. M. w ten sposób, że uderzyła go ręką oraz kopała po całym ciele

tj. o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

5. **S. P.**, c. J. i K. z d. B., ur. (...) w C.

oskarżoną o to, że:

w dniu 3 sierpnia 2019 r. ok. godz. 1:10 w C. przy ul. (...) przed lokalem (...), działając publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego naruszyła nietykalność cielesną I. B. w ten sposób, że uderzyła go otwartą dłonią w twarz

tj. o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

6. **Ł. Z. (1)**, s. A. i H. z d. S., ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 3 sierpnia 2019 r. ok. godz. 1:10 w C. przy ul. (...) przed lokalem (...) R. wspólnie i w porozumieniu z M. R., K. L. i P. E. (1), co do których Sąd Rejonowy w C. prowadzi postępowanie o sygn. 11 K 506/19 działając publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego dokonał pobicia I. B. w ten sposób, że uderzał go rękoma po ciele, w tym w okolice głowy w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej głów okolicy czołowej prawej, rany tłuczonej wargi dolnej w obrębie jej czerwieni i śluzówki, które to stanowiły naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni, przy czym z uwagi na przebieg zdarzenia, jak i charakter doznanych obrażeń pokrzywdzony był w sposób bezpośredni narażony na nastąpienie skutku w postaci naruszenia czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k. po odbyciu w okresie od 8 kwietnia 2014 r. do 3 października 2015 r. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności m. in. za popełnienie przestępstwa umyślnego przeciwko zdrowiu określonego w art. 158 § 1 k.k. wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 30 stycznia 2014 r. o sygn. II K (...)

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

2. w dniu 3 sierpnia 2019 r. ok. godz. 1:10 w C. przy ul. (...) przed lokalem (...) R. wspólnie i w porozumieniu z M. R., K. L. i P. E. (1), co do których Sąd Rejonowy w Chełmnie prowadzi postępowanie o sygn. II K 506/19 działając publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego naruszył nietykalność cielesną M. B. w ten sposób, że uderzał go rękoma po ciele, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa po odbyciu w okresie od 8 kwietnia 2014 r. do 3 października 2015 r. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności m. in. za popełnienie podobnego przestępstwa z użyciem przemocy określonego w art. 158 § 1 k.k. wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 30 stycznia 2014 r. o sygn. II K (...)

tj. o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **K. L.** za winnego popełnienia pierwszego z czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, z tym ustaleniem, że działał on wspólnie i w porozumieniu również z **Ł. Z. (1)**, tj. występku z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżonego **K. L.** za winnego popełnienia drugiego z czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, z tym ustaleniem, że działał on wspólnie i w porozumieniu również z Ł. Z. (1) tj. występku z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 217 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego K. L. nawiązkę:

a) na rzecz pokrzywdzonego I. B. w kwocie 2.500,- zł (dwa tysiące pięćset złotych),

b) na rzecz pokrzywdzonego M. B. w kwocie 1.000,- zł (jednego tysiąca złotych),

IV. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu K. L. w punktach od I do II wyroku wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

V. uznaje oskarżonego **M. R.** za winnego popełnienia pierwszego z czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, z tym ustaleniem, że działał on wspólnie i w porozumieniu również z Ł. Z. (1) tj. występku z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

VI. uznaje oskarżonego **M. R.** za winnego popełnienia drugiego z czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, z tym ustaleniem, że działał on wspólnie i w porozumieniu również z Ł. Z. (1) tj. występku z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 217 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

VII. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. R. nawiązkę:

a) na rzecz pokrzywdzonego I. B. w kwocie 2.500,- zł (dwa tysiące pięćset złotych),

b) na rzecz pokrzywdzonego M. B. w kwocie 1.000,- zł (jednego tysiąca złotych),

VIII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu M. R. w punktach od V do VI wyroku wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

IX. uznaje oskarżonego **P. E. (1)** za winnego popełnienia pierwszego z czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, z tym ustaleniem, że działał on wspólnie i w porozumieniu również z Ł. Z. (1) tj. występku z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierza mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

X. uznaje oskarżonego **P. E. (1)** za winnego popełnienia drugiego z czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, z tym ustaleniem, że działał on wspólnie i w porozumieniu również z Ł. Z. (1) tj. występku z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 217 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

XI. uznaje oskarżonego **P. E. (1)** za winnego popełnienia trzeciego z czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, tj. występku z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 217 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

XII. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego P. E. (1) nawiązkę:

a) na rzecz pokrzywdzonego I. B. w kwocie 2.500,- zł (dwa tysiące pięćset złotych),

b) na rzecz pokrzywdzonego M. B. w kwocie 1.000,- zł (jednego tysiąca złotych),

c) na rzecz pokrzywdzonego P. M. w kwocie 1.000,- zł (jednego tysiąca złotych),

XIII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu P. E. (1) w punktach od IX do XI wyroku wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności,

XIV. uznaje oskarżonego **Ł. Z. (1)** za winnego popełnienia pierwszego z czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, tj. występku z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XV. uznaje oskarżonego **Ł. Z. (1)** za winnego popełnienia drugiego z czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, tj. występku z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 217 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XVI. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **Ł. Z. (1)** nawiązkę:

a) na rzecz pokrzywdzonego **I. B.** w kwocie 2.500,- zł (dwa i pół tysiąca złotych),

b) na rzecz pokrzywdzonego **M. B.** w kwocie 1.000,- zł (jednego tysiąca złotych),

XVII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu **Ł. Z. (1)** w punktach od XIV do XV wyroku wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności,

XVIII. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet kary łącznej pobawienia wolności wymierzonej oskarżonemu **Ł. Z. (1)** w punkcie XVII wyroku zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 3 marca 2020 roku od godz. 17:10 do dnia 13 marca 2020 roku do godz. 9:20 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

XIX. uznaje oskarżoną **P. W.** za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia, stanowiącego występki z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 217 § 1 k.k. wymierza jej karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

XX. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonej **P. W.** obowiązek zapłaty nawiązki na rzecz pokrzywdzonego **P. M.** w kwocie 700,- zł (siedemset złotych),

XXI. ustalając, iż oskarżona **S. P.** dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu, z tym ustaleniem, iż działała publicznie i z oczywiste błahego powodu, tj. występku z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. oraz uznając, że wina oskarżonej oraz społeczna szkodliwość popełnionego czynu nie były znaczne, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 67 § 1 k.k. prowadzone przeciwko **S. P.** postępowanie karne warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku tytułem próby od uprawomocnienia się wyroku,

XXII. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonej **S. P.** nawiązkę w kwocie 500,- zł (pięćset złotych) na rzecz pokrzywdzonego **I. B.**,

XXIII. wymierza oskarżonym następujące opłaty:

1) **K. L.** – 180,- zł (sto osiemdziesiąt złotych),

2) **M. R.** – 180,- zł (sto osiemdziesiąt złotych),

3) **P. E. (1)** – 300,- zł (trzysta złotych),

4) **Ł. Z. (1)** – 400,- zł (czteryście złotych),

5) **P. W.** – 200,- zł (dwieście złotych),

6) **S. P.** – 60,- zł (sześćdziesiąt złotych)

i obciąża każdego z nich wydatkami postępowania poniesionymi w sprawie w 1/6 części, tj. w kwotach po 151,60 zł (sto pięćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt groszy).

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 506/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	P. E. (1)	1. w dniu 3 sierpnia 2019 r. ok. godz. 1:10 w C. przy ul. (...) przed lokalem (...) wspólnie i w porozumieniu z K. L., M. R. i Ł. Z. (1), działając	

publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego dokonali pobicia I. B. w ten sposób, że uderzali go rękoma po ciele, przy czym P. E. (1) dodatkowo uderzył I. B. szklaną butelką w głowę, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej głowy okolicy czołowej prawej, rany tłuczonej wargi dolnej w obrębie jej czerwieni i śluzówki, które to stanowiły naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni, przy czym z uwagi na przebieg zdarzenia, jak i charakter doznanych obrażeń pokrzywdzony był w sposób bezpośredni narażony na nastąpienie skutku w postaci naruszenia czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni, tj. czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

2. w dniu 3 sierpnia 2019 r. ok. godz. 1:10 w C. przy ul. (...) przed lokalem (...) wspólnie i w porozumieniu z K. L., M. R. i Ł. Z. (1), działając publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego naruszyli nietykalność cielesną M. B. w ten sposób, że uderzali go rękoma po ciele, tj. czyn z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.,

		<p>3. w dniu 3 sierpnia 2019 r. ok. godz. 1:10 w C. przy ul. (...) przed lokalem (...)wspólnie i w porozumieniu z P. W., działając publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego naruszył nietykalność cielesną P. M. w ten sposób, że uderzył go ręką oraz kopał po całym ciele, tj. czyn z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.</p>	
	<p>Ł. Z. (1)</p>	<p>1. w dniu 3 sierpnia 2019 r. ok. godz. 1:10 w C. przy ul. (...) przed lokalem (...) R. wspólnie i w porozumieniu z M. R., K. L. i P. E. (1), co do których Sąd Rejonowy w Chełmnie prowadzi postępowanie o sygn. 11 K 506/19 działając publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego dokonał pobicia I. B. w ten sposób, że uderzał go rękoma po ciele, w tym w okolice głowy w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej głów okolicy czołowej prawej, rany tłuczonej wargi dolnej w obrębie jej czerwieni i śluzówki, które to stanowiły naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni, przy czym z uwagi na przebieg zdarzenia, jak i charakter doznanych obrażeń pokrzywdzony był w sposób bezpośredni narażony na nastąpienie</p>	

skutku w postaci naruszenia czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k. po odbyciu w okresie od 8 kwietnia 2014 r. do 3 października 2015 r. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności m. in. za popełnienie przestępstwa umyślnego przeciwko zdrowiu określonego w art. 158 § 1 k.k. wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 30 stycznia 2014 r. o sygn. II K(...), tj. czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

2. w dniu 3 sierpnia 2019 r. ok. godz. 1:10 w C. przy ul. (...) przed lokalem (...) R. wspólnie i w porozumieniu z M. R., K. L. i P. E. (1), co do których Sąd Rejonowy w Chełmnie prowadzi postępowanie o sygn. II K 506/19 działając publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego naruszył nietykalność cielesną M. B. w ten sposób, że uderzał go rękoma po ciele, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa po odbyciu

		<p>w okresie od 8 kwietnia 2014 r. do 3 października 2015 r. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności m. in. za popełnienie podobnego przestępstwa z użyciem przemocy określonego w art. 158 § 1 k.k. wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 30 stycznia 2014 r. o sygn. II K (...).</p>	
<p>Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	Dowód	Numer karty	
<p>W nocy z 2 na 3 sierpnia 2020 r. I. B., M. B. i P. M. bawili się w lokalu (...) w C.. W pewnym momencie I. B. zauważył, że P. M. dyskutuje z grupką osób, gdyż prawdopodobnie wylał S. P. drinka. P. M. wyszedł z tymi osobami na zewnątrz, a I. B. podążył za nimi, chcąc załagodzić sytuację. Na zewnątrz pod parasolami przebywał w tym czasie M. B.. Po wyjściu z lokalu między I. B., M. B., P. M. a S. P., P. W., K. L., M. R., P. E. (1) i Ł. Z. (1) wywiązała się kłótnia. Pokrzywdzeni byli wyzywani słowami obraźliwymi i wulgarnymi, byli ewidentnie prowokowani do bójki. Pierwszy cios został zadany przez S. P., która uderzyła I. B. w twarz, następnie K. L., M. R., P. E. (1) i Ł. Z. (1)</p>	<ul style="list-style-type: none"> - zeznania świadka I. B. - zeznania świadka M. B. - zeznania świadka P. M. - zeznania świadka P. M. - zeznania świadka M. K. - protokoły badania trzeźwości - nagranie z monitoringu - protokół oględzin - notatka urzędowa - wyjaśnienia S. P. - wyjaśnienia M. R. 	<ul style="list-style-type: none"> 11-12, 37-40 230-231 18-19, 230v- 231 21-22 24-25 2-9 50 51-53 27-28 68-69 83-84 	

<p>uderzali go rękoma po ciele, przy czym P. E. (1) dodatkowo uderzył I. B. szklaną butelką w głowę. Po tym uderzeniu I. B. chwycił się z głowę i udał się na dół do lokalu, aby wezwać policję. Po wyjściu na zewnątrz został pchnięty na stoły pod parasolami i dalej był bity przez w/w osoby. K. L., M. R., P. E. (1) i Ł. Z. (1) uderzali również rękoma po całym ciele M. B., a ponadto P. E. (1) i P. W. uderzali rękoma i kopali po całym ciele P. M..</p> <p>Wszyscy napastnicy byli niezwykle brutalni, nietrzeźwi, działali publicznie i bez powodu, a całe zdarzenie zostało zarejestrowane przez kamery monitoringu.</p>			
<p>I. B. na skutek pobicia doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej głowy okolicy czołowej prawej, rany tłuczonej wargi dolnej w obrębie jej czerwieni i śluzówki, które to stanowiły naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni, przy czym z uwagi na przebieg zdarzenia, jak i charakter doznanych obrażeń pokrzywdzony był w sposób bezpośredni narażony na nastąpienie skutku w postaci naruszenia czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni.</p>	<p>-dokumentacja medyczna</p> <p>- opinia sądowo-medyczna</p>	<p>42,</p> <p>44-47</p> <p>57-60</p>	

<p>P. E. (1) ma 26 lat, jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu, ma wykształcenie podstawowe, bez zawodu, utrzymuje się z prac dorywczych, z których osiąga dochód w wysokości ok. 1.000 zł, nie posiada nieruchomości ani wartościowych ruchomości, był wielokrotnie karany sądownie.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - informacja dot. 120 . nieruchomości 121 - inf. o dochodach 123-124 - dane o karalności 216-217 - wyjaśnienia 102, 230 oskarżonego 		
<p>Ł. Z. (1) ma 31 lat jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu, ma wykształcenie podstawowe, bez zawodu, utrzymuje się z prac dorywczych nie posiada nieruchomości ani wartościowych ruchomości, był wielokrotnie karany sądownie. Ostatnio w okresie od 8 kwietnia 2014 r. do 3 października 2015 r. odbywał karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności m. in. za popełnienie podobnego przestępstwa z użyciem przemocy określonego w art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 30 stycznia 2014 r. o sygn. II K(...).</p>	<ul style="list-style-type: none"> - informacja dot. 88 akt II K . nieruchomości 78/20 - inf. o dochodach 89 akt II K - dane o karalności 78/20 - wyjaśnienia 125-126 akt Oskarżonego II K 78/20, - wyrok SR w Chełmnie 222-223 w sprawie II K (...) 158 akt II K - wyrok SR w Chełmnie 78/20, 230 w sprawie II K (...) 140-143 akt II K 78/20 144-145 akt II K 78/20 		
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1, 1.2, 1.3, 2.1, 2.2	<ul style="list-style-type: none"> - zeznania świadka I. B. - zeznania świadka M. B. - zeznania świadka P. M. - zeznania świadka M. K. 	<p>Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się przede wszystkim na treści zeznań złożonych przez pokrzywdzonych I. B., M. B. i P. M.. Materiałem uzupełniającym, lecz również znaczącym dla odtworzenia przejawów zachowania się oskarżonych okazały się być zeznania świadka M. K., jako osoby zupełnie niezainteresowanej wynikiem przedmiotowego postępowania, który widział, jak I. B. wszedł do lokalu z zakrwawioną głową, a wśród osób bijących na zewnątrz rozpoznał m.in. K. L.,</p>	

M. R., P. W. i S. P. oraz „jakiegoś ciemnego chłopaka, którego wcześniej nie znał”.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonych I. B., M. B. i P. M., albowiem były one spójne, konsekwentne i logiczne w toku całego postępowania. Każda podniesiona w toku ich zeznań okoliczność znajduje potwierdzenie w również innym wiarygodnym dowodzie. Co prawda nie znali oni personaliów P. E. (1) i Ł. Z. (1), ale każdy z nim zapamiętał przynajmniej jakiś fragment zaistniałej sytuacji, co jednoznacznie pozwala na ustalenie, że nie byli oni stroną agresywną i prowokującą, lecz stali się ofiarami odpowiednio brutalnego pobicia i naruszenia ich nietykalności cielesnej. Sąd nie dopatrywał się też innych powodów, które podważałyby wiarygodność zeznań tych osób. Świadczenie ci są osobami obcymi dla stron i nie miały żadnego interesu w tym, aby bezpodstawnie kogokolwiek obciążać i pomawiać o takie zachowania, które w rzeczywistości nie miałyby miejsca. Co więcej, podczas odtworzenia nagrania z monitoringu I. B. z łatwością na nagraniu rozpoznał nie tylko siebie, brata i P. M., ale także obecnego na S. rozpraw P. E. (1).

		<p>W istocie nie sposób znaleźć żadnego racjonalnego wytłumaczenia tego, by pokrzywdzeni zdecydowali się bezpodstawnie pomawiać oskarżonych, by tracić czas i pieniądze na toczące się postępowania karne. Trudno sobie wyobrazić, by świadkowie narażali się na odpowiedzialność za składanie fałszywych zeznań, preparując wersję niezastniałych zdarzeń.</p> <p>Po drugie cały przebieg zdarzenia został uwieczniony na nagraniu z monitoringu, które jest zbieżne z depozycjami pokrzywdzonych.</p>	
<p>1.1, 1.2, 1.3, 2.1, 2.2</p>	<ul style="list-style-type: none"> - nagranie z monitoringu - protokół oględzin - notatka urzędowa 	<p>Nagranie z monitoringu i ujawniony na nim przebieg zdarzenia z dwóch kamer nie pozostawia już najmniejszych wątpliwości co do sprawstwa i winy oskarżonych. Nagranie jest wyjątkowo dobrej jakości, stąd oglądający je jako pierwszy funkcjonariusz (znający osobiście oskarżonych) bez problemu rozpoznał każdego z uczestników zajścia (notatka k. 27-28), następnie dokonano oględzin tego nagrania (k. 51-53).</p> <p>Najmniejszych trudności z rozpoznaniem oskarżonych i ich zidentyfikowaniem nie</p>	

		<p>miał też Sąd na rozprawie głównej, kiedy odtworzono nagranie w obecności oskarżonych P. E. (1) i Ł. Z. (1) oraz pokrzywdzonego I. B..</p>	
1.1, 1.2, 1.3, 2.1, 2.2	<p>- wyjaśnienia S. P. - wyjaśnienia M. R.</p>	<p>S. P. jako jedyna przyznała się do zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia, ale tylko odnośnie do jej udziału w zdarzeniu (uderzeniu w twarz I. B.), nie obciążyla natomiast kolegów. Jej wyjaśnienia korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, któremu sąd dał wiarę, stąd należało uznać je za wiarygodne.</p> <p>Te same rozważania odnieść można także do wyjaśnień M. R., który co prawda werbalnie nie przyznał się do zarzucanych mu czynów, ale nie wykluczył, że było tak, jak mu zarzucono. Oświadczył, że był wtedy pijany i nic nie pamięta.</p>	
1.1, 1.2, 1.3, 2.1, 2.2	<p>Dokumentacja medyczna, notatka, protokoły, dane o karalności, odpisy wyroków</p>	<p>Sąd jako w pełni wiarygodne uwzględnił załączone do akt sprawy dokumenty w postaci notatek urzędowych, informacji o dochodach oskarżonych i danych o ich karalności, protokołu oględzin rzeczy stwierdzając, iż zostały one sporządzone z zachowaniem przewidzianych prawem wymogów przez osoby do tego upoważnione, a ich treść nie była w toku postępowania</p>	

		kwestionowana przez strony.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1, 1.2, 1.3, 2.1, 2.2	Wyjaśnienia oskarżonych P. E. i Ł. Z..	Oskarżeni nie przyznali się do zarzucanych im czynów i odmówili składania wyjaśnień.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	IX, X, XI	P. E. (1)
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	XIV, XV	Ł. Z. (1)

<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>	
<p>Zdaniem Sądu w świetle całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina P. E. (1) i Ł. Z. (1) nie budzą wątpliwości. Sąd także podzielił zasadność przyjętej w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej poszczególnych czynów, dokonując jedynie modyfikacji w zakresie ujawnienia jako współsprawcy Ł. Z. (1), wobec którego w momencie kierowania aktu oskarżenia prowadzono odrębne postępowanie. W związku z powyższym Sąd uznał P. E. (1) i Ł. Z. (1) za winnych wszystkich zarzucanych im czynów.</p> <p>Należy bowiem zdecydowanie podkreślić, iż o działaniu wspólnym mówimy nie tylko wtedy, gdy każda ze współdziałających osób realizuje część znamion składającą się na opis czynu zabronionego, a suma ich zachowań stanowi pełną realizację znamion określonego typu czynu zabronionego, ale nawet wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego popełnionego wspólnie czynu zabronionego, ale wykonywana przez niego</p>	

czynność ma istotne znaczenie dla popełnienia tego czynu (por. wyrok S. Apel. w Łodzi z dnia 23.11.2000 r., II Aka 169/00, Prok. i Pr. 2001/6/13). W przedmiotowej sprawie oczywistym jest, iż taką czynnością o kluczowym znaczeniu, dokonaną przez obu oskarżonych (i pozostałe osoby) było bicie pokrzywdzonych w tym samym czasie. Nie bez znaczenia był też tutaj udział pozostałych współsprawców. Dzięki temu wszyscy sprawcy tak znacząco przyczynili się do wspólnego popełnienia przestępstw, że bez ich łącznego zachowania się dokonanie go byłoby co najmniej utrudnione. O tym zaś, iż działanie oskarżonych wynikało z istniejącego między nimi porozumienia, świadczy okoliczność, iż obaj mężczyźni znali się i doskonale widzieli, że inni oskarżeni też zadawali ciosy. Godnym odnotowania jest fakt, iż dla przyjęcia istnienia porozumienia wystarczyłoby już występowanie u współdziałających jedynie świadomości wspólnego wykonywania czynu zabronionego, tj. przynajmniej wiedzy o sobie i uzmysławianie sobie przynależności podejmowanej czynności do realizacji wykonywanej całości przedsięwzięcia

(por. w/w wyrok S. Apel. w Łodzi).

W doktrynie prezentowany jest słuszny pogląd o konieczności uwzględnienia w procesie oceny bezprawności czynu także zachowań pozostałych współdziałających, gdyż odrębne i niezależne wartościowanie zachowania jednego ze współdziałających jest niewystarczające.

Punktem wyjścia bowiem do uznania, iż doszło do naruszenia normy prawnokarnej, jest w wypadku sprawczego współdziałania całokształt zachowań dwóch lub więcej osób szczególnie ze sobą powiązanych (por. P. Kardas, Problem zbiegu przepisów ustawy karnej a różne postaci współdziałania, Prok.i Pr. 2005/7-8/88).

Mając na uwadze powyższe i po ustaleniu, iż P. E. (1), Ł. Z. (1), K. L. i M. R. działali w porozumieniu bijąc I. B. i M. B., a P. E. (1) i P. W. – bijąc ponadto P. M., którego treścią było wspólne popełnienie czynu zabronionego, zakres odpowiedzialności każdego z oskarżonych delimitowany jest całością akcji przestępczej, a nie tylko jej częścią zrealizowaną bezpośrednio przez niego. Co więcej – w pewnych wypadkach nawet stwierdzenie, że oskarżony

własnym zachowaniem nie wypełnił całości lub części znamion któregoś z czynów zabronionych, nie wykluczy uznania go za winnego wykonania „ogółu” czynności w ramach zrealizowanego przestępstwa, pod warunkiem istotności jego roli, co było już przedmiotem wcześniejszych rozważań (por. A. Marek, Prawo karne, 3 wyd., Warszawa 2001, s. 211-213).

Swoim zachowaniem w stosunku do I. B. sprawcy wypełnili znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 k.k., zgodnie z którym kto bierze udział w pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Natomiast w stosunku do M. B. i P. M., którzy nie odnieśli obrażeń ciała, sprawcy wypełnili znamiona przestępstwa naruszenia nietykalności cielesnej z art. 217 § 1 k.k.

Konstrukcja bójki lub pobicia nie wymaga z reguły bardzo trudnego dowodowo ustalenia, który z uczestników zajścia zadał cios pociągający za sobą skutki decydujące o kwalifikacji prawnej. Konstrukcja bójki lub pobicia pozwala na

ograniczenie się do ustalenia, czy dana osoba brała udział w bójce i jakiego typu była to bójka z uwagi na jej skutki (zob. wyrok SA w Łodzi z 12.10.2000 r., II AKa 181/00, KZS 2001/7-8, poz. 65, a także wyrok SA w Warszawie z 3.03.2016 r., II AKa 357/15, LEX nr 2112342). Komentarza wymaga teza zawarta w wyroku SA w Krakowie z 29.06.2010 r., II AKa 69/10, KZS 2010/9, poz. 28. Sąd ten stwierdził: „Odpowiedzialność za udział w pobiciu ma charakter wspólnej odpowiedzialności za następstwa działania, co stanowi odstępstwo od zasady indywidualizacji odpowiedzialności karnej. Sprawcy odpowiadają niezależnie od tego, czy można ustalić, który z nich spowodował konkretne następstwa, ale pod warunkiem, że każdy z nich mógł nastąpienia ich przewidywał albo mógł i powinien był przewidzieć”. Przez pobicie należy rozumieć czynną napaść przynajmniej dwóch osób na jedną osobę albo grupy osób na grupę, przy czym w tym ostatnim wypadku do atakujących należy przewaga. W odróżnieniu od bójki, w wypadku pobicia można jednoznacznie wskazać na atakujących i broniącego (broniących) się.

Mając na uwadze, że oskarżeni dopuścili się przypisanych im czynów czynu publicznie i bez powodu, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego, popełnili występki o charakterze chuligańskim, stąd Sąd zobowiązany był ponadto do powołania w podstawie skazania przepisu art. 57a § 1 kk.

Ponadto Ł. Z. (1) przestępstwa pobicia dopuścił się w warunkach recydywy szczególnej z art. 64 § 2 k.k., a naruszenia nietykalności cielesnej M. B. – w warunkach recydywy podstawowej z art. 64 § 1 k.k.

Zgodnie zaś z art. z art. 64 § 1 kk jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Zgodnie z art. 64 § 2 k.k. jeżeli sprawca uprzednio skazany w warunkach określonych w § 1, który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w

ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary popełnia ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zwałczenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia, sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może ją wymierzyć do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę

W niniejszej sprawie Sąd ustalił, że Ł. Z. (1) był skazany za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 30 stycznia 2020 roku w sprawie o sygn. akt II K (...) na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ł. Z. (1) odbył tę karę w całości w okresie od dnia 8 kwietnia 2014 roku do 3 października 2015 roku. W przedmiotowej sprawie oba czyny zostały popełnione przez oskarżonego w dniu 3 sierpnia 2019 roku, zatem w okresie 5 lat po odbyciu kary za czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Oba czyny były umyślne. Kara pozbawienia wolności, którą Ł. Z. (1) odbywał za przestępstwo z art.

<p>art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wynosiła co najmniej rok. Wszystkie czyny stanowiły czyny podobne w myśl art. 115 § 3 kk, ze względu na to, że zostały popełnione z użyciem przemocy oraz przeciwko życiu i zdrowiu</p>			
	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			

	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1. i 2	IX, X, XI, XIV, XV	IX, X, XI, XIV, XV	<p>Mając na uwadze, że oskarżeni dopuścili się przypisanych im czynów czynu publicznie i bez powodu, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego, a więc popełnili występki o charakterze chuligańskim, Sąd zobowiązany był ponadto – zgodnie z art. 57a § 1 kk wymierzyć karę w wysokości nie niższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.</p> <p>Sąd wymierzył kolejno P. E. (1) kary jednostkowe:</p> <p>1. 9 miesięcy pozbawienia wolności,</p>

			<p>2. 3 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>3. 3 miesięcy pozbawienia wolności</p> <p>i w konsekwencji tego karę łączną 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności.</p> <p>Natomiast Ł. Z. (1) Sąd wymierzył kary jednostkowe:</p> <p>1. 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>2. 6 miesięcy pozbawienia wolności</p> <p>i w konsekwencji tego karę łączną 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności.</p>
1 i 2	IX, X, XI, XIV, XV, XII, XVII	IX, X, XI, XIV, XV, XII, XVII	<p>Sąd wymierzając oskarżonemu Ł. Z. (1) kary wziął pod uwagę okoliczności obciążające oskarżonego jak i okoliczności przemawiające na jego korzyść. W zasadzie jedyną okolicznością łagodzącą po stronie oskarżonego były przeprosiny pokrzywdzonego I. B., choć w zasadzie ograniczyły się one jedynie do lakonicznego zdania w ostatnim słowie i nie sposób było odnieść wrażenia, że ta deklaracja nie była poparta autentyczną skruchą, ale kalkulacją nastawioną na wymierzenie mu łagodniejszej kary. Trzeba podkreślić, że oskarżony zdecydował się na zmianę linii obrony</p>

dopiero w mowie końcowej, gdy w zasadzie wiedział już, że materiał dowodowy zgromadzony przeciwko niemu jest na tyle mocny, że musi podjąć kroki mające na celu zminimalizowanie niekorzystnych dla niego konsekwencji. Oskarżony do samego końca nie przyznał się do czynów wiedząc doskonale, że pokrzywdzony oraz Sąd rozpoznali go.

W ocenie Sądu orzeczone w przedmiotowej sprawie kary nie rażą zbytnią surowością i są sprawiedliwą odpłatą za popełnione czyny. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez Ł. Z. jest znaczny, działał on bowiem umyślnie w zamiarze bezpośrednim popełnienia przestępstw, a jego zachowanie cechowało się niezwykle brutalnością i brakiem jakichkolwiek zahamowań moralnych w postaci szacunku dla cudzego zdrowia, a nawet życia. Sąd doszedł do przekonania, że jedynie bezwzględne kary pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze będą dla oskarżonego dostatecznie dolegliwe.

Sąd zważył zatem stopień demoralizacji oskarżonego, który przejawia się nie tylko przez ogólne popadanie

w konflikty z prawem uprzednio, ale także w bezwzględny sposób realizacji przestępstw, które były aktualnie przedmiotem osądu i doszedł do wniosku, że nie można okoliczności młodego wieku oskarżonego nadawać w niniejszej sprawie znaczenia w sensie łagodzącym, gdyż takie jej potraktowanie oznaczałoby z kolei nieuwzględnienie lub niedoceniecie pozostałych dyrektyw wymiaru kary wymienionych w art. 53 k.k.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie istnieją podstawy do twierdzenia, że Ł. Z. jest osobą już całkowicie zdemoralizowaną, o czym świadczy jego uprzednia wielokrotna karalność, m.in. dwukrotnie za przestępstwa pobicia. Dotychczasowe długoletnie pobyty w zakładzie karnym nie wywołały u Ł. Z. żadnej refleksji odnośnie nieopłacalności popełniania przestępstw. Po opuszczeniu zakładu karnego oskarżony dopuścił się kolejnych przestępstw, w imponującym stopniu brutalnych, co było jego świadomym wyborem przestępnego stylu życia oraz łatwego i szybkiego rozładowania emocji.

Sąd wymierzając kary oskarżonym miał na uwadze fakt, iż ich dolegliwość nie może przekraczać stopnia winy. W doktrynie podkreśla się nadrzędność powyższej dyrektywy wobec innych ogólnych dyrektyw wymiaru kary.

Stopień winy i społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez **Ł. Z. i P. E. (1)** był bardzo wysoki – bo co może być gorszego od tego, co zrobili oskarżeni? Zabójstwo? Oskarżeni działali w sposób brutalny, wyrachowany, bez żadnego powodu ze strony pokrzywdzonych, publicznie, w poczuciu całkowitej bezkarności, doskonale zdając sobie sprawę ze swojej przewagi. Okolicznością obciążającą było więc także grupowe działanie sprawców.

Niewątpliwie wypełnienie jednym zachowaniem dyspozycji aż trzech przepisów: z art. 158 § 1 k.k., art. 57a § 1 k.k. i art. 64 § 2 k.k. stanowiło istotną okoliczność obciążającą (w przypadku drugiego czynu: art. 217 § 1 k.k., art. 57a § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k.)

W przekonaniu Sądu wymierzone **Ł. Z.** kary pozbawienia wolności spełniają kryteria opisane w art. 53 kk. Sąd wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które

powinny być poprzez wymiar kary osiągnięte. Kary w orzeczonym wymiarze powinny niewątpliwie odstraszyć oskarżonego od ponownego wejścia na drogę przestępstwa i uczynić zadość wymaganiom prewencji indywidualnej. Z drugiej zaś strony orzeczone kary powinny ukształtować postawę oskarżonego i wykształcić u niego aprobowany społecznie system zachowań, jak również spełniać powinna cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Rozważania te dotyczą w równej mierze P. E. (1). Wymierzenie Ł. Z. surowszych kar od tych orzeczonych w stosunku do P. E. podyktowane było przede wszystkim popełnieniem przez Ł. Z. przestępstw w warunkach recydywy.

Analiza dotychczasowego sposobu życia Ł. Z. i P. E. prowadzi do wniosku, że jedynie kara o izolacyjnym charakterze jest w stanie odnieść wobec nich jakikolwiek skutek, zaś pozostawanie oskarżonych na wolności prowadzi jedynie do naruszania przez nich norm prawa karnego. Stąd wymierzenie kary wobec

oskarżonych sprowadza się do czasowego wyeliminowania ich ze społeczeństwa, w którym nie potrafią oni prawidłowo funkcjonować. Poprzednie bowiem wyroki nie skłoniły ich do wyciągnięcia jakichkolwiek pozytywnych wniosków.

Jednocześnie Sąd wymierzył obu oskarżonym karę za pierwszy przypisany im czyn nieznacznie poniżej tej wnioskowanej przez Prokuratora, dochodząc do wniosku, że całkowite pominięcie wypowiedzianych przez nich przeprosin byłoby niesprawiedliwie surowe.

Sąd zważył na występujące po stronie oskarżonego P. E. (1) i Ł. Z. (1) okoliczności łagodzące, a w zasadzie ich brak. Oczywiście nie mieli obowiązku składania wyjaśnień, ale skoro odmówili ich złożenia, to Sąd przy wymiarze kary nie miał obowiązku traktować ich nadzwyczaj łagodnie. Jeśli chcieli być lojalni wobec swojego kryminogennego środowiska, nie chcieli się od niego odciąć, to teraz muszą ponieść tego konsekwencje.

Oдноśnie do okoliczności obciążających, to ich katalog zbieżny był z tymi wymienionymi w stosunku

do Ł. Z., z tą różnicą, że P. E. był pięciokrotnie karany sędownie, w tym też za pobicie, ale nie odpowiadał w warunkach powrotu do przestępstwa. Jak zdemoralizowanym trzeba być człowiekiem, żeby uciekać się do takiego bandytyzmu dla zabawy, chęci zaimponowania środowisku przestępczemu? Przecież pokrzywdzeni w żaden sposób nie sprowokowali oskarżonych.

Sąd ocenił więc zachowanie oskarżonych surowo, a to z uwagi na charakter popełnionych przezeń czynów, wysoki stopień winy i społecznej szkodliwości czynu – jak już była mowa powyżej. Oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w sposób brutalny, wyrachowany, przemyślany, wypełnił swym zachowaniem znamiona aż trzech przestępstw.

Wziąwszy pod uwagę wszystkie powyższe przesłanki Sąd wymierzył oskarżonemu za wszystkie przypisane im czyny kary pozbawienia wolności. W świetle wszystkich przedstawionych wyżej argumentów, wymierzenie innych kar byłoby bezcelowe. Na mocy art. 85 kk i art. 86 §1 kk Sąd orzekł wobec Ł. Z. (1) karę łączną w wymiarze 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia

wolności i wobec P. E. (1) – 1 roku i 1 miesiąca. Kara w tej wysokości spełni swoją rolę zarówno w zakresie prewencji ogólnej jak szczególnej.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. mającym podstawowe znaczenie dla granic i wymiaru kary łącznej Sąd mógł zastosować zasadę pełnej kumulacji i orzec wobec oskarżonego Ł. Z. karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast stosując zasadę pełnej absorpcji karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. W stosunku do P. E. (1) Sąd mógł zastosować zasadę pełnej kumulacji i orzec wobec oskarżonego karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast stosując zasadę pełnej absorpcji karę 9 miesięcy pozbawienia wolności. Jakkolwiek – zgodnie z art. 86 § 1 k.k. – przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak należy pamiętać, że zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo (por. wyrok SN z dnia 2 grudnia 1975 r., Rw 628/75, OSNKW 1976 nr 2 poz. 33).

Sąd rozważył przede wszystkim czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak (wyrok SN z 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW 1984, nr 5-6, poz. 65, z glosą L. Paprzyckiego, NP 1986, nr 3, s. 112). Między przestępstwami objętymi realnym zbiegiem istnieje więź przedmiotowa i podmiotowa, są to przestępstwa jednorodnjajowe, popełnione w bliskim związku czasowym i miejscowym, godzą w różne dobra (zdrowie i nietykalność cielesną). Ustalenie, że związek czasowy i miejscowy jest bliski sprzeciwia się zastosowaniu zasady kumulacji. Decydujące znaczenie miał jednak wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Co prawda popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Stąd też ostatecznie Sąd zastosował zasadę absorpcji. Wyższy wymiar kary byłby dla

			oskarżonych zbyt surowy. Niemożliwym było zastosowanie wobec oskarżonych dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej, gdyż sprzeciwia się temu jej wymiar (abstrahując już od kwestii ewentualnego spełnienia przesłanek z art. 69 § 1 i 2 k.k.).
1 i 2	XII i XVI	XII i XVI	Zgodnie z art. 57a § 2 kk, skazując za występki o charakterze chuligańskim, sąd orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, chyba że orzeka m.in. obowiązek naprawienia szkody na podstawie art. 46 kk. W punktach XII i XVI wyroku Sąd na mocy art. 46 § 2 k.k. nałożył na obu oskarżonych obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonych nawiązek: od P. E. (1) na rzecz pokrzywdzonego I. B. – 2.500 zł, na rzecz M. B. – 1.000 zł, na rzecz P. M. – 1.000 zł, a od Ł. Z. (1) rzecz pokrzywdzonego I. B. – 2.500 zł, a na rzecz M. B. – 1.000 zł. W ocenie Sądu rozstrzygnięcie to powinno wzmocnić wychowawcze oddziaływanie orzeczonych kar i wyeksponować w świadomości oskarżonych naganny charakter popełnionego czynu. Przede wszystkim jednak wydając to orzeczenie Sąd miał nadzieję, że wyegzekwowanie od

			oskarżonych zasądzonych kwot przynajmniej w niewielkim stopniu wynagrodzi pokrzywdzonym poniesioną krzywdę, a nadto, wraz z wymierzoną karą, przyczyni się do zadośćuczynienia społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Natomiast ustalenie konkretnej wysokości szkody czy krzywdy pokrzywdzonych nie było możliwe.
5. INNE ROZSTRZYGNIĘCIA ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
2	XVIII	XVIII	W punkcie XVIII wyroku, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 63 § 1 i 5 kk, na poczet kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu Ł. Z. (1) Sąd zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 3 marca 2020 roku od godz. 17:10 do dnia 13 marca 2020 roku do godz. 9:20 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

6. INNE ZAGADNIENIA		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>---</p>		
7. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
XXIII	<p>O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk i art. 633 kpk. Zgodnie z tym ostatnim przepisem koszty procesu przypadające od kilku oskarżonych Sąd zasądza od każdego z nich według zasady słuszności, mając w szczególności na uwadze koszty związane ze sprawą każdego z nich.</p> <p>Dlatego Sąd wymierzył Ł. Z. (1) opłatę w kwocie 400 zł na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983</p>	

roku Nr 49 poz. 223 ze zm.) i obciążył go wydatkami postępowania w 1/6 części w kwocie 151,60 zł.

Natomiast P. E. (1) Sąd wymierzył opłatę w kwocie 300 zł na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku Nr 49 poz. 223 ze zm.) i obciążył go wydatkami postępowania w 1/6 części w kwocie 151,60 zł.

8. PODPIS